

Opšte preporuke Svjetske zdravstvene organizacije za napredak u oblasti mentalnog zdravlja

Obezbjediti liječenje u okviru primarne zdravstvene zaštite. Obezbjediti dovoljno psihijataru. Pružiti liječenje u zajednici. Obrazovati stanovništvo. Uključiti zajednicu, porodicu i korisnike. Uspostaviti nacionalnu politiku, programe i zakone. Razvijati stručni kadar. Povezati se sa drugim sektorima. Pratiti mentalno zdravlje u zajednici. Podržati istraživanje.

Izvor: Svjetska zdravstvena organizacija

„Izveštaj o svetskom zdravlju 2001. Mentalno zdravlje: novo razumevanje, nova nada”;

Instituit za mentalno zdravlje, Beograd, 2003.

Partner u projektu je Caritas Italije gdje su zakonska rješenja i promjene već počele da utiču na poboljšanje statusa ove ciljane grupe. Razmjena iskustva sa njima kao i sa evropskim institucijama omogućuje što bolju i kvalitetniju implementaciju novih rješenja u mentalnom sistemu zdravstvene zaštite kod nas.

Caritas Barske nadbiskupije

Popovići 98a, 85 000 Bar Crna Gora

Tel/Fax: 030 341 642, E-mail:carbar@t-com.me

caritasitaliana.it

Ovaj dokument je nastao uz finansijsku podršku Evropske Unije. Sadržaj ovog dokumenta je isključiva odgovornost Caritasa Barske nadbiskupije i ni pod kojim okolnostima se ne može smatrati odrazom stava Evropske Unije.

Projekat finansira Evropska unija posredstvom Delegacije Evropske unije u Crnoj Gori

Open MiND

Organizacija učešća u okviru velikih mreža:

Crna Gora je inkluzivna, Ne Diskriminiše!

Organization of the participation in enlarged networks:

Montenegro is inclusive, Not Discriminatory!

Otvorise!

Projekat finansira Evropska unija posredstvom Delegacije Evropske unije u Crnoj Gori

Šta je mentalno oboljenje i kako ga prepoznati?

Mentalno oboljenje uključuje širok spektar problema i poremećaja.

Mentalni poremećaji odlikuju se izmjenama u mišljenju, raspoloženju ili ponašanju koji su udruženi sa nelagodnošću i poremećenim funkcionisanjem, najčešće tokom dužeg vremenskog perioda. Simptomi mentalnih poremećaja variraju od blagih do veoma ozbiljnih, što zavisi od vrste mentalnog poremećaja, same osobe, njene porodice i socioekonomskog okruženja.

Mentalni poremećaji i poremećaji ponašanja prisutni su u svakom trenutku kod oko 10% odrasle populacije. U jednoj od četiri porodice bar jedan član ima neki mentalni poremećaj ili poremećaj ponašanja. Najčešći poremećaji koji obično dovode do teške invalidnosti uključuju depresivne poremećaje, poremećaje zbog zloupotrebe supstanci, šizofreniju, epilepsiju, Alchajmerovu demenciju, mentalnu retardaciju i mentalne poremećaje djetinjstva i mladosti.

Šta uzrokuje mentalno oboljenje?

Mentalna oboljenja mogu biti posljedica teških, nepredvidivih događaja i poteškoća pri prevazilaženju problema. Tokom života, svaka osoba iskusi osjećanje izolovanosti, usamljenosti ili emocionalne nelagodnosti. Ovo su, najčešće, normalne, kratkotrajne reakcije na teške situacije. Međutim, u nekim slučajevima, trajanje i jačina bolnih osjećanja ili izmenjenih obrazaca mišljenja mogu ozbiljno uticati na svakodnevni život osobe. Uobičajeni odbrambeni mehanizmi više nisu dovoljni, i ovim ljudima može postati potrebna pomoć da povrate ravnotežu i da se vrate na nivo punog funkcionisanja. Način na koji društvo reaguje je veoma bitan za oporavak.

Ko može da pomogne?

Kada smo uznemireni ili potišteni obično se požalimo svojoj porodici ili prijateljima, nekom ko nam je blizak. Ukoliko problemi postanu izraženiji, neophodno je potražiti profesionalno savjetovanje, nadgledanje i procenjivanje od stručnog osoblja.

Šta zdravstveni sistem može?

Postoji mnogo uspješnih i dostupnih načina liječenja mentalnih bolesti: savjetovanje, psihoterapija, lijekovi, psihološki tretmani kao i razni oblici samopomoći. Ukoliko se uz podršku zajednice, ovi načini liječenja integrišu oni mogu obezbijediti cjelokupnu brigu i biti dostupni svim članovima zajednice.

Šta jedna aktivna zajednica može da uradi?

Studije širom svijeta pokazuju da se ljudi koji imaju problema sa mentalnim zdravljem efektnije oporavljaju ako žive u svojim zajednicama, učestvuju u društvenim dešavanjima i funkcionišu u društvenim odnosima sa svojom porodicom i prijateljima prije nego oni koji su hospitalizovani u psihijatrijskim institucijama. Tako da su nam potrebne službe koje su dostupne svima, sa osobljem prijateljski raspoloženim prema korisnicima, a to je upravo i preporuka Svjetske zdravstvene organizacije.